

ты безпокоятъ, писаха имъ и имъ са молихъ да ты неиматъ вече за ученици, и че като пораснали и ушь фтасали моми, срамотно имъ бѣше да учятъ и че трѣбало по сега да са понаучятъ ушь нѣщо да поработватъ за въ кѣщи. На добритѣ имъ учители, това имъ додѣ много криво, тѣ гы познаваха що имъ за ума и защото не имъ бѣше намѣреніето само да зематъ паричкы-тѣ отъ богатый имъ баща, нѣ и да гы изучатъ и да гы покажатъ прѣдъ хората благонравни и разумни моми, съ все-това като видѣхъ веч' че тѣмъ съвсѣмъ не имъ при сърдце ученіето, за да не си губятъ напразно труда и да не зематъ на вѣтъръ бащинитѣ имъ парици—напуснахъ гы.—Двѣтѣ моми като видѣхъ че учителитѣ имъ вече не дохождатъ, тѣ са много зарадвахъ и благодарихъ.

Сега вече тѣ свободни отъ сѣкы учителскы мѣмренія и наставленія, отпуснахъ са и забра-хъ ката день по расходкы и по гости. Въ такъвъ свободенъ и весель животъ, като си добрѣ живѣяхъ тія сестри, първата Добра ако и да бѣше хубава, нѣ около 15-та си година толкосъ са расхубави, щото сѣкый искаше да я види и сѣкый са чудеше на хубость-та ѝ, наистина бѣше много хубава, нѣ като глупава и неучена, тя са сега мислеше ни на небето ни на земята. Другаркытѣ ѝ, за да ѝ са подобряватъ дигахъ ѝ още и още по горѣ хубость-та. Една хвалеше червенитѣ ѝ устни, друга дребнитѣ ѝ зѣбки, але-